

τὴν Σχολαρχίαν παραιτηθεὶς εὐχαριστήσῃ νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπολογίαν του εἰς δύο τόμους εἰς η'. Τὸ δὲ δημιούργημά του, ἅμα τῇ γενέσει, κοινῇ γνώμῃ, κατηργήσῃ ὡς ἔκτρωμα.

§ κζ. Αὐτοῦ τοῦ ἑφημέρου νεολογικοῦ συστήματος ἐπόμενον φυσικῶς ἦτον ἡ μεταξὺ τῶν εἰδημονεσέρων συζήτησις τοῦ, ποῖον ἄρα ὕφος ἐκφράσεως εἶναι τὸ γνησιώτερον, καὶ ἀκολούθως τὸ ὀρθότερον καὶ ἀρμοδιώτερον πρὸς Κοινὴν ἐν Γένει χρῆσιν τῶν Συγγραφέων. Καθένας τῶν Φιλολόγων, καὶ Γραμματικῶν, ἀπὸ τὴν ἰδίαν του δοξασίαν αὐθεντικῶς ὀδηγούμενος, ἐφώναζεν ὡς ἄλλος Ἀρχιμήδης « Εὖρον, Εὖρον. Καὶ Κανένας δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ τὸ πρόβλημα περιέχει τὴν ἀτοπίαν τῆς συζητήσεως. Εἰς ποίαν ζῶσαν καὶ ὀμιλουμένην Διαλέκτου τῶν πεπολιτευμένων Ἑθνῶν συγγράφουν ὅλοι ἐν γένει οἱ Συγγραφεῖς τοῦ Ἑθνους κατ' ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὕφος, ὅταν ἡ ὕλη, τὸ εἶδος, καὶ τὸ σχῆμα τοῦ συγγράμματος εἶναι διαφορετικά; Τί ἤθελεν εἰπῇ ἡ Ἀκαδημία τῆς Φράντζις ἂν ἔδωκε μίαν τραγωδίαν τοῦ Ρασὴν γραμμένην εἰς τὸ ὕφος τοῦ Μολιέρ, ἢ τὸν Φλωριὰν νὰ συγγράφῃ μὲ τὸ ὕφος τοῦ Βαδῆ; Οἱ κατ' ἡμᾶς ὁμῶς ἀπερίσκεπτοι Γλωσσοποιοὶ δι' ὀχυρίζοντο κατ' ἑνα κατὰ τὴν γνώμην του ὅτι Οὕτω πρέπει, καὶ κανένας δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ παρασῇ πῶς ἐκ Κοινῆς Συνδήκης πραγματικῶς ὑπάρχει τὸ ζητούμενον. Αὕτῃ ἡ ἀκατάστατος διαφωνία τῶν Γλωσσονόμων, Αὕτῃ ἡ ἐριστικὴ λογομαχία τῶν Γνωμοτύπων, ἔδωκε λαβὴν εἰς τοὺς ἐπιτηδειότερους Γραμματικούς νὰ ἐκλάβουν ὡς κοινὸν τύπον τῆς Διαλέκτου τὸν τρόπον τῆς Κοινῆς ὁμιλίας τῶν συμπολίτων, κατ' ὃν καὶ ἐδοκίμασαν νὰ μορφώσουν τὸ Κοινὸν ὕφος τῶν Συγγραφέων. Τότε ἀνεφάνη τὸ περὶ Ρωμαϊκῆς Γλώσσης εὐφρέσατον σύστημα τοῦ Καταρτζῆ.

§ κη. Ἐπαναλαμβάνω νὰ συντύχῃ ἐλευθέρως καὶ περὶ τούτου, καὶ νὰ ἔκτανθῃ περισσότερον ἴσως, ἀπ' ὅσον ἀνήκει εἰς

